

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Templomban 2020. április 26-án.

Efézusi levél 5. rész 18-20. verse: „Ne részegedjete meg bortól, amelyben pusztulás van, hanem teljete meg Lélekkel, mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket, énekeljete és mondjate dicséretet szívetekben az Úrnak, és adjate hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért, a mi Urunk Jézus Krisztus nevében.”

Kedves Testvéreim!

A felolvasott részlet címe igazi ünneplés. Azt gondolom, hogy rögtön ennél a címnél fennakadunk, és feltesszük a kérdéseinket. Hogyan lehetne ünnepelni most, amikor nincsen lehetőségünk találkozni másokkal? Hogyan lehetne ünnepelni most, amikor nem tudjuk a megfelelő külső kereteket biztosítani hozzá? Hogyan lehetne ünnepelni most, amikor az életünk szinte semmi másból nem áll, mint csupa hétköznaphból? Pál apostol itt az Efézusi levélben mégis arról ír, hogy van igazi ünnep.

A felolvasott részletben pedig az apostol megadja ennek a külső kereteit, és a belső tartalmát is. A külső keretekkel kapcsolatban rendkívül egyszerű az üzenet: az ünnep ne legyen pusztító. „Ne részegedjete meg bortól, amelyben pusztulás van”. Sajnos sokszor mégis úgy ünneplünk, hogy az veszteséget, pusztulást okoz. Gondolom mindenki vett már részt olyan buliban, ünnepségen, összejövetelen, mondhatjuk talán még konkrétabban, hogy céges csapatépítő és egyéb tréningeknek nevezett rendezvényeken, ahol nem az volt a központi cél, hogy mindenki józan maradjon, hogy mindenki tökéletesen viselkedjen, hanem valami egészen más. Az volt a cél, hogy felejtsek el mindazt, ami az életükben benne van. Törlődjön ki még az emléke is mindannak, ami nehézséget okoz. Felejtés, kikapcsolás, törlés. Erre pedig rendkívül jó lehetőséget ad az alkohol mindenféle formája. Sokszor pedig az ünnepek ilyen irányba torzulnak.

Csak hogy az ilyen jellegű ünneplések minden egyes esetben rombolnak. Most elsősorban nem arra gondolok, hogy az agysejteket, meg a májat rombolják. Azt is. Csak hogy ezek pusztítják a kapcsolatokat, mert onnantól kezdve két ember már nem nézhet ugyanúgy egymásra, mint korábban. Pusztít közösségeket, mert bizonyos emberek ezek után kilógnak a sorból, akik nem vettek részt a többiek tombolásában. Ezeken túl is pusztít nagyon sok mindent. Pál apostol egyértelművé teszi, hogy az ünneplés soha nem lehet pusztító, annak mindig építenie kell, annak mindig előre kell mutatnia.

Az igazi ünneplés éppen ezért nem a külsőségekről szól, hanem a belsőről és a lélekről. Ezért különösen aktuális ez a most felolvasott bibliai szakasz, hiszen mi most csak így tudunk ünnepelni. Nem tudunk külsőségeket melléragasztani, nem tudjuk a közösséget megélni, de Isten Lelkével megtöltve tudunk reménykedni, és előre tekinteni.

Nézzük meg most még alaposabban, hogy miket ír Pál apostol! Először is azt, hogy teljete meg Lélekkel! Az igazi ünneplés tehát a pünkösdi csodának az átélése, annak az átélése, hogy Isten nem felülről, nem kívülről irányít és vezet engem, hanem belülről. Teszi ezt azzal, hogy a szívembe helyezi mindazt, amit ő nekem akar ajándékozni. A szívembe helyezi mindazt, ami az életemet megváltoztathatja. „Teljete meg Lélekkel!”

A Szentlélek ajándéka az, ami kiformalja bennünk az ünneplés lehetőségét. Nemcsak az örömteli, a szép, a boldog pillanatokban, hanem az ilyen nehéz, és veszteségekkel megélt időkben is. Az elmúlt években három alkalommal is volt igehirdetés sorozat, ami azzal foglalkozott, hogy mi lesz a következménye annak, hogyha megtelünk Isten Lelkével. Az egyik a lélek gyümölcseről szólt, arról a kilenc ajándékról, ami a szeretet, öröm, békesség, türelem, szíveség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás. Aztán foglalkoztunk a lélek fegyverzeteivel is, amiben szó volt mindarról, amit magunkra kell ölteni, hogy megállhassunk az ördög minden mesterkedésével szemben, hogy meg tudjuk védeni a lelkünket minden kísértéssel szemben. A tavalyi évben pedig az igehirdetés sorozatunk a kegyelmi ajándékokkal, vagy másként lelki ajándékokkal foglalkozott. A nekünk adott kegyelem szerint ugyanis különböző ajándékaink vannak, és ezekkel szolgálunk is.

Mit jelent akkor az igazi ünneplés? Teljete meg Lélekkel, vagyis legyenek meg bennünk a Szentlélek gyümölcsei, hogy legyen türelmünk elhordozni ezt az időszakot. Legyünk felvértezve a külső lelki támadásokkal szemben, amelyek most különösen is erősek, akár elmaradt lehetőségek miatti csalódás formájában, akár a megélt veszteségek formájában, vagy bármilyen más formában terheli a lelkünket. Teljete meg Lélekkel, vagyis igyekezzünk, hogy megtaláljuk az életünkben megjelenő lelki ajándékokat.

Az apostol pedig az igazi ünneplést, ami Isten Lelkének a jelenlétéből fakad, két irányban viszi tovább. Az egyik az emberek felé forduló formája, a másik pedig az Isten felé forduló formája ennek az ünnepnek. Az első kapcsán leírta az apostol, hogy „mondjate egymásnak zsoltárokat, dicséreteket és lelki énekeket”. Azt gondolom, hogy rögtön meg is állapíthatom, hogy nem ezt szoktuk egymással megosztani. Megosztjuk a nehézségeinket, a terheinket és néha megosztjuk az örömeinket is. Mit jelent akkor ez, hogy mondjunk egymásnak zsoltárokat, dicséreteket, meg lelki énekeket? Azt jelenti, hogy minden olyan esetben, amikor az örömeinkről számolunk be, és elmondjuk, hogy Istennek hála minden rendben van, akkor ezekkel együtt elmondunk egy bibliai ígét, ami megszólított minket, elmondunk egy ének részletet, ami forog bennünk, vagy éppen továbbadunk egy verset, ami Isten felé irányította a lelkünket.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Templomban 2020. április 26-án.

Hadd mondjam nagy örömmel, hogy nagyon sokan eleget tesznek ennek ebben a mostani időben. Többen küldtek nekem verseket, énekeket, idézeteket, áhítatokat, sok olyan tartalmat, amit korábban nem, vagy alig kaptam. Érezzük, hogy itt van az ideje ennek, hogy Isten Lelkével betöltekezve másokkal is megosszuk mindazt, ami minket erősített, felemelt és vigasztalt. Hadd mondjak egy egészen személyes példát is ezzel kapcsolatban. A tavalyi esztendőben beszélgettem egy közeli ismerőssémmel arról, hogy milyen tartalmakról van szó, amikor a szüleinkkel telefonálunk. Elmondtam, hogy hitbeli kérdésekről, Isten csodáiról, megtapasztalt gondviselésről, és sok ehhez hasonlóról szoktunk beszélgetni. A beszélgetőtársam, aki maga is hívő ember volt, kicsit irigykedve, kicsit szomorúan mondta, hogy de jó neked, hogy ilyenekről tudsz beszélgetni a szüleiddel. Én, ha azt meg tudom beszélni vele, hogy mit főzött, hogy mi volt a menü, hogy éppen hova ment, hol járt, akkor már annak is örülök. Úgy gondolom, kedves testvéreim, hogy óriási ereje van annak, hogyha egymással lelki dolgokról beszélgetünk, ha megosztjuk egymással a belső dolgainkat, a hitünket, a hittel kapcsolatos érzéseinket.

„Mondjatok egymásnak zsoltárokat, dicséreteket, és lelki énekeket”. Ez nyilvánvalóan elsősorban az örömünk és hálánk megosztását jelenti, de jelenti a hitben megélt nehézségek megosztását is. Azt, hogy tudom: vannak problémáim, vannak küzdelmeim, vannak mélységeim, meg kétségeim, de mindezeket Istennel együtt meg tudom oldani. Amikor itt a lelki énekekről van szó, akkor egy ilyen csoda tárulhat fel előttünk. Istenben a nehézségek is megoldható válnak, és ezt a tapasztalatomat másoknak is elmondhatom.

Nagyon fontos, hogy lássuk: ebben a felolvasott igeszakaszban az apostol arról beszél, hogy lehet zsoltárokat, himnuszokat, ódákat elmondani egymásnak, aminek lelki tartalma van. Nem akarok most irodalomórát tartani ezekről a különböző műfajokról, hiszen nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy mindezek az életünk és hitünk teljességéből, a szívünkben fakadjanak. Nem a műfaj számít, hanem a tartalom. Ami felemeli, erősíti a lelket, ami áldást hordoz az életben, és ezt megosztom másokkal is. Ilyen az igazi ünnep.

Az apostol aztán folytatja tovább, és leírja, hogy ebben az ünneplésben az Isten felé fordulásunknak milyennek kell lenni. „Énekeljétek, és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak”. Ha valaki tud énekelni, énekeljen, de ha valaki nem tud énekelni, akkor mondja el prózában. Ismét mondom, hogy nem a forma a lényeg, hanem a tartalom. Az életünk akkor lesz igazán ünnepi, akkor teljesedik ki, hogyha tudjuk tiszta szívből fakadóan Istent imádni.

Nagyon fontos, hogy az Isten felé fordulásunkban a dicséret benne legyen. Ahogyan az embereknek is elmondjuk a jót, a pozitívumot, a szépet, így kell tennünk Isten felé is. El kell mondanunk neki mindazt a szépet, jót, örömet, boldogságot, amivel Ő ajándékozott meg minket. El kell mondanunk mindazt, ami nem lenne az életünkben, hogyha a Mindenható nem lenne mellettünk. „Mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak”. Több olyan zsoltárunk van, az istentisztelet elején is ilyet hallottunk, és ilyet énekeltünk, aminek ez a felszólítás a kezdő sora, vagy valahol szerepel benne: dicsérjétek az Urat! Ez a dicséretmondás belül, a szívben történik. „Énekeljétek és mondjatok dicséretet szívetekben az Úrnak”.

Az igazi ünnepet így tudjuk átélni. Hogyha az építi, erősíti a lelkünket. Ehhez pedig nincsen szükség extra kellékekre. Nincsen szükség olyan dolgokra, amiket most nem is tudnánk elérni. Olyan lehetőség ez, ami most is adatik, olyan lehetőség ez, amitől most sem szakadtunk el. Isten csodája, áldása ott van az életünkben, a szívünkben. Mondjunk hát dicséretet minden napon Istennek.

Az apostol ezt a rövid szakaszt, ami az igazi ünneplésről szól, így fejezte be: „adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor mindenért”. Amikor felfedezem, hogy mennyire gazdag a mi Istenünk, és meglátom, hogy ez nem csak távoli, hanem az én életemnek is része, akkor tudok mindenkor, mindenért hálát adni. A XVI-XVII. század fordulóján élt Angliában egy puritán földbirtokos. Volt neki egy kis könyvecskéje, amibe feljegyezte mindazokat az eseményeket, amikért hálát adhatott Istennek. Az egyik bejegyzés így szól: „A szolgám a kordéval hajtott, leesett és a vasabroncsos kerekek átmentek a lábán, ám semmi baja nem lett. Áldott legyen Isten!” Egy másik alkalommal ezt írta be: „John fiam a mezőre tartva kipróbálta az egyik kaszát. A kasza a sípcsontja magasságában végighasította a nadrágját, s lába szőrét ugyan levágta, de sem húst, sem csontot nem ért. Áldott legyen Isten!”

„Adjatok hálát Istennek, az Atyának mindenkor, mindenért”! Bizony ez azt jelenti, hogy még most is. Mindazért, amit Isten elkészített, elkészít, és a jövőben el fog készíteni nekünk. Miért adhatunk hálát? Mindenért. Túrmezei Erzsébetnek van egy verse, amelyik a felolvasott igeszakaszt is magában foglalva ír hitről és háláról. Mindarról, amire most nekünk nagy szükségünk van, és amitől az egész életünk igazi ünneppé válik. A minden, az minden. „Minden gondotokat óréa vessétek”. „Minden lehetséges a hívőnek”. „Mindenre van erőm a Krisztusban”. „Mindenért hálát adjatok”. „Minden gondomat rád vethetem. | Nem csak az apró-cseprő gondokat, | a nagyobbakat is. | Nem csak a nagyokat, nehezeket, | a legkisebbeket is! | Mert a minden, az minden! || És minden lehetséges, ha hiszek. | Lehetetlen, megoldhatatlan, | Elérhetetlen nincsen! | Mert a minden, az minden! || És Tebenned mindenre van erőm. | Mindenre, sokra, kevésre, | szűkölködésre és bővölködésre... | Testvérek terhét vállamra vennem, | Teeléd vinnem! | Mert a minden, az minden! || S mindenért hálát adhatok. | Derűs napok, borús napok, | Örömek, szenvedések... | Mindet azért adod, | Hogy cél felé segítsen. | Mindenért hálaéneket mondhatok. | Mert a minden, az minden!” **Amen!**